

Etare af privilegeret Hartkorn, som hidtil have vedligeholdt Beistykker, nu nødvendigtvis maae være frie for denne Pligt, forsaavidt dette, saaledes som Udvalget ogsaa har foreslaaet, maatte hidrøre fra deres Privilegium; men, see vi hen til det sidste Stykke af denne Paragraph, saa indeholder det en Regel, som jeg finder aldeles overflødig. Der tales nemlig om, at Tvistigheder, som kunne optaae ved det Spørgsmaal om, hvorvidt slike Beistykker, som ere afgivne fra den privilegerede Eier til Sognet, nu skulle optages mellem de offentlige Veie eller ikke, skulle afgjøres af Amtsraadet. Dette, mener jeg, er en ligefrem Selvsølge; thi ifølge Betanordningen af 29de Septbr. 1841 § 28 skal Amtsraadet have en afgjørende Stemme med Hensyn til, hvilke Veie der skal optages imellem de offentlige Veie, og er det først afgjort, at en Veie ikke mere hører under de privilegerede Etare, men er gaaet ind under Sognet, saa er det ogsaa en Selvsfølge, at Amtsraadet her maa have en afgjørende Stemme, og, forsaavidt Slutningen af Sen angaaer, da indeholder denne maaskee noget Nyt; men det er dog i alt Fald ikke Stedet at lade dette Nye indflyde, da det aldeles ikke har nogen som helst Hensyn til Forskjellen mellem det privilegerede og uprivilegerede Hartkorn, men indeholder blot en Regel for Amtsraadets Myndighed, som jeg finder det høist ubetimeligt at give nu, da den nye Ordning af de kommunale Forhold staaer for Døren.

Gaae vi derefter over til § 12, saa er Slutningen af denne § aldeles nødvendig: Præsterne, som nu deeltage i Byrderne til Skolevæsenet, bør ogsaa være frie for de Byrder, som de hidtil extraordinært have udredet til Skolelærerhjælpekassen, derimod hører den øvrige Deel af denne § atter til saadanne Bestemmelser, som aldeles ikke efter min Mening have det ringeste Hensyn til Forskjellen mellem Udjevning af det privilegerede og uprivilegerede Hartkorn, og jeg formener derfor, at disse Bestemmelser, selv om man ikke kunde have Noget at erindre imod dem i og for sig, dog bør udgaae af Loven.

Gaae vi nu derefter over til § 13, som handler om Kjørsler, da mener jeg, at alle de Bestemmelser, som indeholdes heri, vel angaae Ordningen af denne Pligt i det Hele, men

aldeles ikke Reguleringen af det Spørgsmaal, hvormom her er Tale, nemlig den Kjørselepligt, som bliver paalagt det privilegerede Hartkorn. Der er jo blot Tale om, hvorledes Kjørslerne herefter skulle ordnes i Sognet, og selv om man vilde antage det, som Udvalget i denne Henseende har foreslaaet, var rigtigt, saa mener jeg, det er en Ting, som hører ind under Anordningen om Kjørselepligt eller Kjørselevæsenet i det Hele, og at det aldeles ikke har Noget at bestille med Afløsningen af det privilegerede Hartkorn, og jeg finder det baade fra Principets Side og i Anvendelsen temmelig farligt, saaledes at gøre vigtige Forandringer og nye Bestemmelser som blotte Incidentspunkter i en Anordning, som handler om noget ganske andet, da det ligger i Sagens Natur, at man ved Drøftelsen af saadanne Incidentspunkter sjelden anvender den Omhu og indhenter de Oplysninger, som maatte være nødvendige for at kunne have et klart Overblik over Forholdene i det Hele.

Det Samme, som jeg har anført om de tidligere Ser, maa jeg tillade mig at anføre om § 14, da jeg finder, at heller ikke denne § vedkommer Udjevningen af det privilegerede og uprivilegerede Hartkorn, selv om man maatte billige den Regel, som heri er udtalt.

Bed at gjenemgaae alle disse Ser vil man see, at man efter min Mening kun behøver at optage Begyndelsen af § 11 og Slutningen af § 12, og derfor har jeg tilladt mig at stille mit Ændringsforslag saaledes, at disse to Sætninger blive rykkede op i § 10, hvorved alle de øvrige §§ gjøres overflødige.

Ordføreren: Det er ganske vist, at der i disse Paragrapher er optaget adskillige Bestemmelser, som ikke vedkomme Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn, men Berettigelsen hertil finder man, naar man vil læse Udkastets Overskrift, at det er en Lov om Udjevning af Forskjellen mellem det privilegerede og det uprivilegerede Hartkorn med videre; naar man nu har noget at indvende imod det, saa kan man dog ikke sige, at det i alt Fald er her paa sit urette Sted, naar Loven selv bebuder, at den indeholder mere end denne Forskjel. Men iøvrigt troer jeg, den ærede sidste Tale vil indrømme, at, der-